

Božično drevo nam govori o koreninah, jaslice pa vabijo h kontemplaciji

»Drevo in jaslice sta znamenji, ki še naprej navdušujeta male in velike. Drevo nas s svojimi lučkami spominja na Jezusa, ki prihaja, da bi razsvetlil naše temine, naše bivanje, ki je pogosto zaprto v senco greha, strahu in bolečine. In vabi nas k nadaljnjemu razmisleku: tako kot drevesa tudi ljudje potrebujejo korenine. Kajti le tisti, ki je ukoreninjen v dobri zemlji, ostane trden, raste, "zori", vzdrži vetrove, ki ga pretresajo, in postane oporna točka za tiste, ki ga gledajo. Toda brez korenin se ne zgodi nič od tega: brez trdnih temeljev je človek nestabilen. Pomembno je varovati korenine, tako v življenju kot v veri. Apostol Pavel nas v zvezi s tem spominja na temelj, v katerem moramo ukoreniniti svoje življenje, da bi ostali trdni: pravi, da moramo ostati "ukoreninjeni v Jezusu Kristusu" (Kol 2,7). Na to nas spominja božično drevo!«

Razmišljam o jaslicah, »ki nam govorijo o rojstvu Božjega Sina, ki je postal človek, da bi bil blizu vsakemu izmed nas«. »V svojem pristinem uboštvu nam jaslice pomagajo ponovno odkriti resnično bogastvo božiča ter se očistiti številnih vidikov, ki kvarijo božično vzdušje. Jaslice so preproste in domače ter spominjajo na božič, ki je drugačen od potrošniškega in komercialnega; spominjajo nas, kako dobro je, da ohranjamo trenutke tišine in molitve v naših dneh, ki jih pogosto preplavlja frenetičnost. Tišina spodbuja kontemplacijo Deteta Jezusa; pomaga nam, da se zbližamo z Bogom, s krhko preprostostjo majhnega novorojenčka, ki krotko leži v jasliah in je nežno povit v plenice.«

»Korenine in kontemplacija: drevo nas uči o koreninah, jaslice pa nas vabijo h kontemplaciji. Ne pozabite teh dveh človeških in krščanskih drž. In če hočemo zares praznovati božič, prek jaslic ponovno odkrijmo presenečenje in čudenje nad majhnostjo Boga, ki se ne rodi v zunanjem blišču, ampak v revščini hleva. Da bi ga srečali, ga moramo doseči tam, kjer je On; potrebno se je ponižati, potrebno je postati majhni, pustiti vsakršno nečimrnost. In molitev je najboljši način, da se zahvalimo za ta zastonjski dar ljubezni; da se zahvalimo Jezusu, ki želi vstopiti v naše domove in v naša srca. Da, Bog nas tako zelo ljubi, da z nami deli našo človeškost in naše življenje. Nikoli nas ne pusti samih, v vseh okoliščinah je ob nas, tako v veselju kot v žalosti. Tudi v najtežjih trenutkih je On tam, saj je On Emanuel, Bog z nami; luč, ki razsvetljuje temine, in nežna prisotnost, ki nas spremlja na naši poti.